

[Christmas Møller.]

var ingen tilfreds, heller ikke jeg selv som bekendt, medens med Aftalen af 1946 er den højtærede Udenrigsminister tilfreds — saa kommer det jo an paa, hvor mange andre der vil følge ham —, men Udenrigsministeren understregede jo selv, da han omtalte sin Tilfredshed, i meget høj Grad, at Revisionsbestemmelserne indtog en vægtig Plads i Aftalen.

Ministeren drog i øvrigt en Sammenligning mellem Englandsaftalen af 1945 og Englandsaftalen af 1946 og fremsatte herunder nogle Bemærkninger, som jeg gerne lige et Øjeblik vil opholde mig ved. Naar jeg ser paa den Sammenligning, Udenrigsministeren selv drog mellem de to Aftaler, kan jeg nu ikke indse, at Ministerens Ord om de uheldige økonomiske Følger af den meget daarlige Aftale af 1945 slaar helt til. Jeg kan maaske ogsaa tilføje — naar jeg tænker paa, hvem der har et meget stort Ansvar baade for Aftalen af 1945 og den af 1946 —, at Ministre forgaar, men Udenrigsraader og Afdelingschefer bestaar; jeg lagde jo nok Mærke til, at den højtærede Minister omtalte, hvem der paa sagligt og teknisk Omraade havde et ganske særligt Ansvar for Englandsaftalen af i Aar.

Jeg synes imidlertid, det trænger til en Forklaring ogsaa her i det høje Ting, naar den højtærede Udenrigsminister talte om de uheldige økonomiske Følger. Jeg har mange Gange ledt efter, hvilke uheldige økonomiske Følger, f. Eks. med Hensyn til Produktionen, Aftalen af 1945 havde, saaledes ogsaa naar den højtærede Minister gentager Bemærkningen om det forfærdelige ved Englandsaftalen af 1945 om de nedadgaaende Priser. Disse nedadgaaende Priser i Englandsaftalen fik jo — takket være Lovene af 1. Oktober 1945 — ingen Indvirkning paa den danske Produktion, og det er mig ikke let at fatte, naar vi i 1945 kunde slutte en Aftale, hvor vi begyndte med en Smørris paa 266 sh., at dette saa var uheldigt. Den højtærede Udenrigsminister har jo ikke kunnet komme højere op end til 220 sh.; saa maa det dog vel for en almindelig Betragtning være en Fordel, at vi i Tiden fra Maj 1945 og indtil April 1946 fik henholdsvis 46 og 10 sh. mere, medens vi altsaa nu kommer ned paa 220.

Men det kan være, at den højtærede Udenrigsminister kan overbevise mig om det modsatte; eller han er maaske blevet saa meget Venstremand, at han, om jeg saa maa sige, har læst sig til, at saadan er det nu engang, Aftalen af 1945 var uheldig, og

saa er der ikke mere at gøre ved det! Det er jo fuldkommen rigtigt, saaledes som den højtærede Udenrigsminister sagde, at to Forudsætninger — jeg har vel Lov til at sige to Forventninger — med Hensyn til Englandsaftalen af 1945 ikke er slaaet til, Forventninger, som ogsaa var ganske klart udtrykt, baade med Hensyn til de Tilførsler, vi skulde have, og Korn og Foderstoffer. Jeg tror ogsaa, jeg maa have Lov til at sige til den højtærede Udenrigsminister, at det, at disse Forventninger ikke slog til — Forudsætninger, kaldte Udenrigsministeren dem — ogsaa bevirkede, at man kunde faa Forhandlinger i Gang om en ny Aftale, som saa kunde træde i Kraft hurtigere.

Jeg skal lige for en Ordens Skyld sige ved Sammenligningen mellem Englandsaftalen af 1945 og den af 1946, at det kunde jo ikke falde mig ind at citere, hvad der i 1945 blev skrevet i Anledning af, at man i Englandsaftalen af 1945 fastlagde Priserne paa Eksporten uden at fastlægge Priserne paa vor Import. Den nuværende Udenrigsministers Øren er sikkert alt for sarte til, at han kunde staa for en saadan Citering; det var noget andet med den Udenrigsminister, vi havde før den nuværende. Men jeg synes ogsaa, at jeg har Lov til angaaende de to Aftaler at sige, det ligeledes kræver et Bevis, at den ene Aftale er saa meget bedre end den anden. Den Aftale, der blev sluttet i 1945, gav, kan man sige, sammen med Smør- og Flæskeordningen et Resultat, som skabte et Underskud — vi regnede dengang med 2 Gange 20 Mill. Kr.; nu er det jo paa Grund af Tredielands Smørkøb blevet økonomisk betydeligt bedre. Men hvorledes en Ordning, hvor Priserne for Landmanden efter Regeringens Opfattelse jo ikke er blevet bedre — for de 4 Kr. og de 2 Kr. 59 Øre svarer jo efter Regeringens Forslag og Mening ganske til de 5 Kr. og de 3 Kr. —, hvorledes en Ordning, som man regnede med kun skulde koste 40 Mill. Kr., kan være saa meget slettere end en Ordning, man selv bedømmer til at skulle koste et Par Hundrede Mill. Kr., ogsaa det tror jeg, der dog kan være nogen Grund til at gøre et Par Bemærkninger om.

I øvrigt vil jeg gerne sige angaaende Englands-Overenskomsten, at jeg tror virkelig, Englandsoverenskomsten — og ogsaa Ruslandsoverenskomsten og andre — er saa god, som man kunde faa den. Det kunde ikke falde mig ind at angribe Regeringen for den. Jeg tror, den har gjort sit Arbejde saa godt, den kunde, og søgt under de givne Forhold, saaledes som det ogsaa var dens Opgave, at faa det mest mulige ud af det, og det vil